

T. Ágoston László Borkóstoló

Amikor Jézus a galileai Kánában járt a tanítványaival, elújságolták neki a helybeliek, hogy nagy lakodalomra készülnek a faluban. Az egyik jómódú gazda felserdült lányát kísérik az oltár elé. A vőlegény családjának is van mit a tejbe aprítania, így aztán egész héten át tart majd a vigadalom. Több mint száz vendéget várnak, de bőven jut majd enni-innivaló annak is, aki az úton járók közül betéved a portára. Meghívták a menyegzőre Jézus anyját, Máriát, meg a gyerekeit is.

Jézus nem vágyott a vigasságra, inkább a jövődjéteit, a reá váró küldetést szerette volna megbeszélni a tanítványaival, Natanaellel, Simon Péterrel, Andrással, Fülöppel és Jánossal. Bizonytalan válasszal küldte hát vissza az örömapa küldöttét. A tanítványok ugyan hajlottak volna rá, hogy megkóstolják az ételmester messzeföldön híres báránysültjeit, amit a naponta változó vendégek az egekig dicsértek, de nem akartak ellentmondani a Mesternek.

A jókedvűen vigadozó vendégek, meg Jézus testvérei is többször invitálták őket, s az örömapa elküldte a legidősebb fiát, hogy addig ne tágítson, míg vele nem tartanak. Végül a harmadik napon hajlott a Mester a kérő szóra, és így szólt a küldönchöz:

— Köszönjük a szíves meghívást, személyesen adjuk át jókívánságainkat a ház népének és az ifjú párnak. — Ezzel felkerekedtek, és elindultak a hírvivő után.

A lakodalmas portán nagyban állt a vigadalom. A szolgák hatalmas tálcákon hordták fel az ételt, italt a fogyni nem akaró vendégseregnek. Az ételmester újabb, meg újabb birkákat vágatott le a juhászokkal. Gyorsan megnyúzták, s már húzták is nyársra, hogy ropogós pirosra sülvé várja az éhes szájakat. A boros korsók is gyorsan cserélődtek a hosszú faasztalokon. A szolgák szinte egymásba botolva sűrögtek-forogtak körülöttük, mígnem az egyik odasündörgött az ételmesterhez és halkán a fülébe súgta:

— Uram, fogytán a borunk.

A halkán kimondott szó szinte visszhangzott az örömszülők között. „Elfogyott a bor!” Még ezt a szégyent! Ez nem lehet igaz, ilyen nem fordulhat elő ennél a háznál! Ez rosszabb, mint a halálos ítélet... Akinek a menyegzőjén elfogy a bor, a nevetség tárgyává válik az egész környéken. Azzal a gazdával senki nem áll többé szóba, azt kiutálják még a zsinagógából is... a férfiak után az asszonyokat is elérte a pánik szele. Falfehér arccal súgták egymás fülébe a hírt, némán ingatták a fejüket, és elrohantak valahová. Mária éppen a vőlegény anyjával beszélgetett, amikor az egyik szolgálólány az asszony füléhez hajol, és belesúgott valamit. Ő meg szinte leszédült a székről.

— Mi történt? — kérdezte Mária.

— Képzeld, elfogyott a bor! Most mitévők legyünk? Itt ez a sok vendég, a rokonok, barátok, meg a kárörvendő irigyeink...

Az asszony nem szólt semmit, csak bólintott, és megkereste Jézust.

— Nagy baj van, fiam — mondta. — Elfogyott a bor. Segíts rajtuk!

— Mit akarsz tőlem, asszony? — Kérdezte a fejét ingatva. — Vajon énrám tartozik ez, vagy tereád? Nem jött még el az én óráim.

Ő azonban jól ismerte a fiát, tudta, hogy e kemény szavak után meglágyul irántuk a szíve. Odament hát a szolgákhoz és azt mondta:

— Bármit mond nektek, tegyétek meg!

Hamarosan odament hozzájuk Jézus is. A szolgák éppen a tisztálkodáshoz használatos hat kőkorsó mellett beszélgettek. Méretes, nagy korsók voltak ezek, száz liter víz is elfért bennük egyenként. Rájuk mutatott és így szólt:

— Töltsétek meg ezeket vízzel!

— Mindet? — kérdezett vissza egyikük. — Minek a lakodalomba ennyi víz? — De azért megtöltötték valamennyit.

— Most merítsetek belőle, és vigyétek oda a násznagynak!

Egymásra néztek a férfiak, és majd' kipukkadtak a nevetéstől. Azt hitték, valamiféle gonosz tréfát űz velük a vendég. Megmerítették a poharat, és odavitték a násznagynak. Ő megkóstolta, bölintott, elismerően csettintett a nyelvével és megkérdezte tőlük, honnét való ez a finom bor. Azok meg csak bambán bámultak egymásra. Hirtelen nem tudták eldönteni, hogy a nagy szégyenérzettől hibbant-e meg a násznagy, vagy csoda történt. Ő azonban ügyet se vetett rájuk. Odahívta a vőlegényt és feddően a szemére, vetette:

— Jegyezd meg fiam most és mindenkorra, hogy a lakodalomban, és minden lakomán először mindenki a jó bort adja a vendégeinek, és, csak amikor már megittasodtak, akkor szolgálja föl a lőrét. Te mostanáig tartogattad a jó bort!

Jézus csendben leült az egyik asztal mellé, és magában mosolyogva hallgatta, hogyan dicsérik a vendégek a ki tudja honnan előkerült jó bort. Csak a szolgák tudták, hogyan teltek meg vele a kőkorsók. Az ő szavuknak azonban senki se hitt volna. A Mester pedig megköszönte a gazdának a vendéglátást, és a tanítványaival elindult Kapernaum felé.

*

A szőlőskerti kocsmában nyár végére mindig fellendült a forgalom. Igaz, jó helyre is építették ezt a misemulasztót, mert bármelyik úton is indult el az ember akár ki-, vagy befelé a faluból, mindig előtte kellett elhaladnia. S ha már úgysis ott volt, nem tudta megállni, hogy be ne térjen egy kisfröccsre. Nem mintha otthon nem lett volna bora, de hát itt lehetett találkozni a cimborákkal, itt beszéltek meg a napi pletykákat, meg a Gyuri, a kocsmáros járatta a Szabad Népet is. Már mint az újságot. Ha éppen jókedvük volt, és nem volt a közelben idegen, aki följelentette volna őket, annak a cikkein röhögtek, hogy micsoda marhaságokat tudnak kitalálni az íróasztal mellett azok a pesti újságírók. Meg hogy onnan határozzák el, mikor kell a parasztnak elvetnie a búzát...

A lovak szinte jobban ismerték a járást, mint a gazdájuk. Előfordult, hogy a gazda egy-egy fárasztó nap után elbóbiskolt a bakon, vagy éppen már megkóstolta valamelyik komája borát, frissen főzött pálinkáját, és azt se tudta, hol jár. A ló, az igen, és mindig megállt a kocsmajtó előtt. A harangozó is betért az esti kongatás után, és elmondta, miket hallott a plébános úrtól.

Szóval mindennek megvolt itt a maga rendje. A parasztember szántott, vetett, aratott, a domboldalban megművelte a kis szőlőcskéjét, aztán jött a végrehajtó, és elvitte a búzát, kukoricát, a hízó zsírját, meg a megtermelt bor nagyobbik részét adóba. Ezt úgy hívták, hogy beszolgáltatás. Háborús kártérítésként küldték az elvtársak a Szovjetunióba. Így aztán bármilyen jó volt is az előző évi szőlőtermés, meg bármennyit sikerült is eldugni a végrehajtók elöl, a nyár közepére mindig elfogyott a bor. Maradt a kocsmá. Annál is inkább, mert jó gyerek volt ez a Gyuri, a kocsmáros. Ha éppen nem volt az embernél pénz, hozzáírta a többihez. Aztán ha éppen elment hazulról az asszony, akár tojással is lehetett törleszteni az adósságot.

Régen, még a háború előtt a Gyurié volt a kocsmá. A helyi gazdáktól vette a bort, azt mérte ki a söntésben. Amikor államosították, szövetkezeti vendéglő lett, a Gyuri meg üzletvezető. Különben minden maradt a régiben, csak a bevételt kellett naponta föladni a postán. A gazdák borát be kellett szállítani a pincegazda-sághoz, a Gyurinak meg onnét szállították a kimérni valót. Minden kedden hozta a nagy teherautó az ötheftős hordókat. Két vastag pallón görgették le a pincébe, hogy csapra verjék.

Ezen a napon is éppen kedd volt, és augusztus vége. Már végeztek az aratással, a cséplőgép bűgött a szérűskertekben. Otthon volt a termés. A szőlő még nem érett, az állatok etetése után el lehetett ugrani egy fröccsre, míg asz asszony elviszi a csarnokba a tejet. Mire hazaér, újra otthon tesz-vesz a gazda az istálló körül. Igen ám, csak hogy a múlt heti szállítmány már elfogyott, a teherautó meg késett. Ott álldogáltak vagy hatan a kocsmajtó előtt, és várták a hordót. Volt, aki közben legördített egy felest, de hát a fröccs mégis csak fröccs...

Már erősen szürkült az ég, amikor nagy dirrel-dúrral megállt a teherautó a kocsmá előtt és cifra káromkodásokról kísérve kiszállt belőle a sofőr.

— Mi történt, Sanyikám? Csak nem tévedtél el a dombok között? — Fogadta a kocsmáros.

— Tévedt ám a rossznyavalya válaszolt a sofőr. — Jobban ismerem én ezt a környéket, mint a tenyeremet. Két defektet kaptam ezen a rohadt makadám úron, és még a pótkereket is lespórolták az autómról. Ott kellett megragasztgatnom a gumit az árokparton. No, de gurítsuk le gyorsan ezt a hordót, mert még azt hiszi az asszony, hogy randevúztam valahol.

Legurították. A sofőr beugrott a vezetőfülkébe, intett, és elhajtott. A hat falubeli gazda meg segített a pincében csapra verni a hordót. Nem is lett volna semmi baj, ha az egyik bele nem kószol a kármentőbe.

— Te, Gyuri! — Köpte ki a nedűt. — Nem bor ez, hanem közönséges kútvíz. Attól félek, valaki nagyon át akar verni bennünket...

Valamennyien megkóstolták, mind ugyanazt mondta. Össze- néztek, és elkezdtek oldalazni a pinceajtó felé. Mert ha kiderül, hogy ez valamiféle szabotázs, ott fognak megrohadni valamennyien a recski munkatáborban...

—Nehogy itt hagyjatok már! — Állt eléjük a kocsmáros. — Ti vagytok a tanúim, hogy én nem csináltam semmit. — Aztán elszalajtották a gyereket a körzeti rendőrért, hogy vegye föl a jegyzőkönyvet, meg a tényállást. Jött is a szolgálati kerékpárján. Kihallgatta a tanúkat, fölvette a jegyzőkönyvet, aztán bezárta a pinceajtót, gondosan elrakta a kulcsát, és telefonált a kapitányságra, hogy mitévő legyen, kit kell letartóztatnia? Azt a parancsot kapta, hogy várjon, és biztosítsa a helyszínt.

Nem telt bele másfél óra, egy rendőrségi dzsip állt meg a kocsmá előtt. Két rendőr, meg egy aktatáskás ember szállt ki belőle. Lementek a pincébe, de szigorúan meghagyták, hogy senki ne leskelődjön utánuk, mert abból nagy baj lehet. Aztán tíz perc múlva szóltak a kocsmárosnak, hogy ki lehet mérni a bort. Szőlőhegyi rizling. Az egyik rendőr később elkottyantotta, hogy a táskás ember egy tablettát dobott a hordóba, attól lett a kútvízből vörös bor.

— Látod, Gyurikám — mondta a harangozó másnap a kisfröccsét szopogatva — nem mindenki Isten fia, aki borrá tudja változtatni a kútvizet.
